

Suzanne Vermeer

Sneeuwstorm

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

'Het lijkt me verstandig dat je een tijdje van de radar verdwijnt.' Hij kijkt me aan met zijn lichtgroene ogen en wrijft afwezig door zijn blonde baardje dat al wat grijze plukjes begint te vertonen. Een gebaar dat ik hem vaker heb zien maken als hij niet goed raad wist met een situatie. Ik til mijn hoofd op. 'Is dat echt nodig?'

'Ik denk dat je daar zelf het antwoord wel op weet. Ik zou willen dat het anders was, C. Je weet dat we je hier helemaal niet kunnen missen.'

'Stuur me dan niet weg.'

'Ik moet kiezen uit twee kwaden, ik doe dit niet voor mijn lol.'

'Dat moest er nog bij komen,' mompel ik.

'Ik ben je liever tijdelijk kwijt dan voorgoed. Want dat laatste is waar het op uitdraait als je blijft, dat weten we allebei.'

'Heb ik er zelf ook nog een stem in?'

'Niet echt. Als het moet maak ik er een dienstbevel van. Ik heb het beste met je voor, C.'

'Dat zei de arts van mijn moeder ook steeds, maar alle goede bedoelingen ten spijt, ze is hartstikke dood.'

'Ik probeer je in leven te houden. Als alles onder controle is dan kom je terug en tot die tijd ga je met behoud van salaris...'

'Wat moet ik al die tijd doen?'

'Weet ik veel. Nadenken over het leven, breien of haken, dat

schijnt heel populair te zijn. Neem een vakantie. Hoe lang is het al geleden dat je vakantie hebt gehad?’

‘Weet ik veel, ik kan het me niet meer heugen.’

‘Dat bedoel ik. Stel je eens voor: zo’n mooi tropisch eiland met witte stranden en een azuurblauwe zee, palmbomen, cocktails met zo’n leuk parasolletje, swingende muziek... Ik zou het wel weten.’

‘Nou, ga jij dan als het je allemaal zo fantastisch lijkt. Ik gruwel van dat soort dingen. Ik gedij beter bij kou en duisternis. Waarom denk je dat ik dit vak heb gekozen?’

‘Kom op, C, doe nou niet zo moeilijk. Ik kan er hier zo tien opnoemen die gisteren al waren vertrokken als ik ze een vakantie had aangeboden. Ga gewoon, einde discussie.’

‘Ik ben een vechter, geen laffe wegloper. Wat denk je dat het voor signaal afgeeft als ik vlucht? Dat brengt een snoeiharde klap toe aan mijn imago. Ze gaan me keihard uitlachen en mijn autoriteit is voorgoed naar de haaien.’

‘De enige die jou niet serieus neemt, dat ben je zelf. Is je leven je dan echt zo weinig waard? Ik zou nooit meer in het reine komen met mijn geweten als jou iets overkomt omdat ik je niet behoed heb.’

‘Ah, dus dat is waar het allemaal om draait, jouw geweten dat schoon moet blijven. Je probeert via mij een plekje in de hemel veilig te stellen.’

De hand in zijn baardje verplaatst zich naar een blonde lok die golvend op zijn schouder hangt. Hij gaat nogal prat op zijn Noorman-look. Hij draait de pluk haar om zijn wijsvinger heen. Nu weet ik dat ik op moet passen. Dit is het teken dat zijn geduld bijna zijn grens heeft bereikt.

Met een gefrustreerde zucht geef ik mezelf gewonnen. ‘Oké, misschien dat ik een tijdje... Niet te lang...’

‘Heb je een plek om naartoe te gaan of wil je een van onze locaties met alles erop en eraan?’

‘Ik regel zelf wel wat. Realiseer je wel dat ik dan ook echt een poosje verdwijn en dat jij me ook niet kunt vinden. Van de radar is van de radar. Ik heb het eerder gedaan, zoals je weet.’

‘Ik wil...’

‘Het is dát of niks,’ zeg ik zo fel dat hij er geen speld tussen kan krijgen.

‘Oké,’ zegt hij knarsetandend. ‘Maar onder voorwaarde dat je een burner meeneemt.’

‘Ik wil hem best meenemen, maar dat wil nog niet zeggen dat ik hem gebruik.’

‘Hoe kan ik het je dan laten weten als de kust weer veilig is?’

‘Dat hoeft niet, dat hou ik zelf wel in de gaten.’

‘Soms ben je echt onuitstaanbaar, C.’

‘Ik hou ook van jou.’ Ik knipoog. Hij staat op en ik doe hetzelfde. Ik steek mijn hand uit maar hij negeert hem en loopt naar me toe. We geven elkaar zo’n onhandige mannenomhelzing met klopjes op de schouder en zo.

‘Ik vind dit net zo vreselijk als jij, C,’ fluistert hij. Zijn warme adem aait de huid in mijn nek maar kan me niet ontdoeien. Ik laat hem los voordat het ongemakkelijk wordt. ‘Nou, tot ooit dan maar.’ Ik draai me om en loop zonder om te kijken zijn kantoor uit. Ik houd niet van achteromkijken. Het heeft me nog nooit iets goeds gebracht.

1

Geconcentreerd bladert ze door het portfolio waarin ik mijn mooiste natuurfoto's van de afgelopen jaren heb verzameld. Ik zit tegenover Marloes Boman, hoofdredacteur van *Tripping*, een populaire glossy die bekendstaat om zijn avontuurlijke reistips naar alle uithoeken van de wereld, maar vooral ook om zijn hoogstaande natuurfoto's. Marloes wordt ook wel 'Linke Loesje' genoemd, omdat ze altijd de beste fotografen weet weg te kapen voor de neus van de concurrentie. Fotografen zijn tot bijna alles bereid om voor Marloes te mogen werken, al is het haast onmogelijk om aan haar eisenpakket te voldoen. Het is een beetje als het principe van de geslagen hond die ondanks alles toch trouw blijft aan zijn baas.

Vandaag zit ik aan Marloes' bureau, niet omdat ik mezelf zou willen vergelijken met een geslagen hond maar omdat er cash in het laatje moet komen. De gouden tijden voor freelancefotografen zijn wel een beetje voorbij. Kleine klussen zijn nog te krijgen als je netwerk een beetje op orde is, maar de echte grote klussen zijn tegenwoordig schaars. Zeker op het gebied van mijn specialisatie, reis- en natuurfotografie, is de geldkraan flink dichtgedraaid. Het heeft mijn werk een stuk minder uitdagend gemaakt. Bladen hebben aanzienlijk minder budget en zoeken het bij voorkeur dichterbij huis. In dat opzicht is de opdracht die Marloes nu te bieden heeft een pareltje tussen de kiezelstenen waar ik

vandaag de dag vaak genoeg mee moet nemen. Het honorarium valt ook niet tegen. Daarom kan ik het me niet permitteren om er niet naar mee te dingen, ook al is Marloes niet mijn favoriete persoon op aarde. Een kans uit duizenden laat niemand schieten, ik ook niet.

‘Deze vind ik erg mooi, Rianne.’ Marloes tikt op de foto van een vos in de sneeuw die ik vorig jaar op de Veluwe maakte. Het is zo’n lucky shot waar iedere fotograaf die zichzelf een beetje serieus neemt een kick van krijgt. Alles klopt aan die plaat: de belichting, de sfeer, de setting. Hij komt na mijn serie van de ijsvogel die een vis uit de sloot vist.

‘Deze foto heeft helemaal de look-and-feel waar ik naar op zoek ben voor de reportage die gepland staat voor het januarinumnummer, als mensen volgevreten van de feestdagen op de bank liggen uit te buiken. Dan willen ze mooie platen zien van bijzondere plekken op de wereld en dat gaan wij ze geven.’

‘Wij, als in dat ik de opdracht krijg?’ vraag ik iets te gretig.

‘Wij, als in *Tripping*. Ik zal eerlijk tegen je zijn, Rianne. Je bent niet de enige fotograaf die ik heb uitgenodigd. Ik heb vandaag nog vier afspraken. Ik wil gewoon de crème de la crème en ik weet nog niet of jij dat voor deze opdracht bent tot ik de andere fotografen heb gesproken en hun werk heb gezien.’

‘O. Oké.’ Ik probeer een nonchalante ondertoon in mijn stem te leggen en mijn teleurstelling te onderdrukken. Playing hard to get lijkt me in deze een betere keuze dan me te verlagen tot smeken. Hoe hard ik deze klus ook nodig heb, hoe graag ik hem ook wil, er bestaat ook nog zoiets als trots en daar ontbreekt het mij allesbehalve aan. Ik denk dat mijn trots een van de redenen is geweest dat mijn huwelijk is gestrand. Sorry zeggen en toegeven dat ik fout zit vind ik

moelijk, het voelt dan al snel als een wedstrijd die ik verlies. Toen Bart aankartte dat hij er geen energie meer voor had, had ik hem misschien moeten tegenhouden of smeken het nog eens te proberen. 'Alles met jou is een strijd, Ri, en ik ben het vechten zo moe. Ik denk dat we er beter mee kunnen stoppen. Dat is toch geen voorbeeld voor Hidde? Die jongen verdient een rustig en veilig thuis.' Lamgeslagen door die woorden heb ik meteen ingestemd met een scheiding. Wat als ik wel sorry had gezegd en eraan had gewerkt? Nu ik dat eindelijk inzie is het te laat. Bart heeft een nieuwe vriendin en mijn kans is verkeken. Hidde is door de week bij hem en Nicole, en in de weekenden bij mij zodat ik van maandag tot en met vrijdag mijn handen vrij heb om te werken.

Ik schrik op uit mijn overpeinzingen door twee vingers die ongeduldig voor mijn gezicht knippen. 'Ik vroeg je wat, Rianne.' De ergernis spat van Marloes' gezicht af. Ik schraap ongemakkelijk mijn keel. 'Sorry, ik hoorde je niet goed.'

'Hoe is je taalvaardigheid?'

'Hoe bedoel je?'

'Nou, kun je een beetje schrijven?' vraagt ze zuchtend.

Ik kijk haar bevreemd aan. 'Ik ben fotograaf...'

'Maar je hebt toch een website? De teksten die daarop staan, heb je die zelf geschreven?'

'Uhm, ja.'

'Waarom ik dat vraag is het volgende: ik wil voor deze opdracht een totaalpakketje. Ik wil niet alleen mooie kiekjes, maar ook inspirerende teksten. Ik wil een reportage met alles erop en eraan. Waar moet ik allemaal naartoe als ik richting de Noordkaap ga, wat is er allemaal te doen, te zien? Begrijp je wel. In het verleden stuurden we op dit soort trips een redacteur of een freelancejournalist mee met de fotograaf, maar dat zit er op dit moment even niet in.'

‘De fotograaf wordt dus geacht het werk van twee mensen te doen? Dubbel werk en een enkele betaling. Vat ik het zo goed samen?’ vraag ik.

Marloes knikt een beetje zuur en lacht dan haar gebleekte gebit weer bloot. ‘Maar je krijgt er wel een heel mooie reis voor terug. Een ervaring die je je hele leven niet meer zult vergeten.’

‘Oké, *fair enough*,’ flap ik eruit. Ik weet dat ik financieel genaaid word, maar ik wil deze kans om mijn droom na te jagen koste wat het kost grijpen.

2

‘Nou, hartstikke leuk, Marloes. We gaan er iets moois van maken.’ Mijn stem klinkt koel en professioneel terwijl ik het vanbinnen uitschreeuw. Pas als de verbinding is verbroken doe ik dat ook. ‘Ik heb de opdraaaaacht!!!’ krijs ik tegen mijn grote rode kater Plus, die geschrokken wegduikt onder de bank. ‘O mijn god, ik ga gewoon naar de Noordkaap. Over een week. En shit, ik moet nog heel veel dingen regelen.’ Ik pak pen en papier en begin een afvinklijst te maken. Zo’n lijst werkt voor mij altijd goed om de chaos in mijn hoofd te beperken en weer overzicht te krijgen. Met stip op nummer een staat: Bart bellen over Hidde. Ik zal in totaal ruim twee weken weg zijn en dat betekent dat Hidde in die tijd fulltime bij Bart en Nicole moet verblijven. Het is vast geen probleem, maar toch ben ik zenuwachtig als ik de telefoon pak en Barts nummer intoets. Hij neemt niet op, dus bel ik meteen nog een keer. Het is vaker voorgekomen dat hij zijn toestel liet overgaan als hij mijn nummer op zijn scherm zag verschijnen. Bij de derde poging klinkt zijn nog steeds vertrouwde stem in mijn oor. Hij is duidelijk geërgerd. ‘Wat wil je, Rianne? Het komt nu even niet zo goed uit.’

‘Oké, dan zal ik het kort houden. Ik moet je om een gunst vragen. Ik heb net een heel vette klus binnengehaald waar ik een paar weken voor naar het buitenland moet en ik vroeg me af...’

‘Of Nicole en ik Hidde voor onze rekening kunnen nemen,’ maakt hij mijn zin af.

‘Uhm, ja.’

‘Wanneer vertrek je?’

‘Over een week.’

‘En daar kom je nu mee aanzetten? Wij hebben ook een agenda, Rianne, en de tijd dat ik de mijne volledig aanpaste aan die van jou is wel voorbij. Je kunt niet verwachten dat ik nog steeds in de houding spring als jij een kick geeft.’

‘Allemaal waar, Bart, maar ik weet het zelf ook pas een paar minuten. Ik heb je meteen gebeld, júíst omdat de tijd zo krap is. Please, ik kan deze opdracht echt niet missen,’ smeek ik.

Een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. ‘Ik was net bezig om een skiweekendje in Duitsland te boeken voor mij en Nicole.’

‘Je was bezig, maar je hebt dus nog niet geboekt?’

‘Nee, maar...’

‘Dan neem je Hidde toch mee? Hij is dol op skiën.’

‘Waarom neem je hem zelf niet mee?’ kaatst Bart terug.

‘Ik ben fulltime aan het werk, Bart, en die jongen moet gewoon naar school. Hoe zie je dat voor je?’

‘Nicole en ik hebben behoefte aan wat qualitytime, Rianne.’

‘Als ik terug ben dan neem ik Hidde een hele week van jullie over om het goed te maken. Kunnen jullie een hele week samen skiën in plaats van een weekend.’

‘Twee weken.’ De onderhandeling is begonnen.

‘Oké, twee weken, whatever, maar help me nu alsjeblieft even uit de brand. Als ik deze opdracht goed uitvoer dan kan me dat in de toekomst heel wat meer werk opleveren én dus ook meer financiële zekerheid. Het is echt aanpoten de laatste tijd, Bart. Als er niet vlug iets gebeurt dan zal ik er een baan bij moeten zoeken.’ De moedeloosheid die in

mijn stem doorklinkt is niet gespeeld. Het kost steeds meer moeite om aan het einde van de maand niet in de rode cijfers te eindigen.

‘Ik moet dit met Nicole bespreken. Ik kan dit niet in mijn eentje beslissen. Bel je zo terug.’

‘Eeuwige dankbaarheid!’ roep ik nog, maar hij heeft al opgehangen. Ik haat het om in het krijt te staan bij Bart en zijn nieuwe liefde maar ik heb geen keuze. Terwijl ik zenuwachtig op mijn nagels bijt in afwachting van Nicoles oordeel, probeer ik koortsachtig alternatieven te vinden. Maar de mensen aan wie ik mijn zoon zou toevertrouwen zijn er nog geen handvol, en twee ervan zijn op vakantie. *So far* mijn plan B. Sinds de scheiding van Bart is mijn sociale leven op een laag pitje komen te staan. Het gros van onze gezamenlijke vrienden is aan hem blijven plakken en mijn beste vriendin Melanie heeft net een nieuwe relatie en is zo ver weggezakt in haar roze wolk dat ik haar amper kan bereiken. Pluis is op dit moment mijn beste vriend, dat is de trieste waarheid.

Ik bijt nog een stukje van mijn nagel af en dan gaat eindelijk die telefoon. ‘Bart,’ zeg ik gespannen.

‘Nicole is akkoord.’

‘Yes! Ik maak het helemaal goed met jullie.’

‘Ja, met die twee weken zodat wij samen kunnen skiën. Dat is de voorwaarde.’

‘Natuurlijk, bij dezen.’ Op dit moment ben ik bereid om overall ja op te zeggen, over de consequenties denk ik later wel na.

‘Maar dan ga ik vandaag ook die twee weken boeken, zodat dat in elk geval vastligt. We willen over vier weken vertrekken zodat we net voor de feestdagen weer terug zijn.’

‘Over vier weken? Dat red ik makkelijk. Er is maar budget voor twee weken exclusief de reisdagen.’

‘Als je ons laat zitten dan zijn onze annuleringskosten voor jouw rekening.’

‘Ik zeg toch dat ik op tijd terug ben.’

‘Waar ga je eigenlijk naartoe?’

‘Noorwegen. De Noordkaap. Ik ga het noorderlicht fotograferen, Bart. Eindelijk ga ik het in het echt zien, echt een droomstap voor mijn carrière.’

‘Voor welk blad?’

Hoor ik daar enige spijt in zijn stem of is dat verbeelding? Ooit was het onze gezamenlijke droom om het noorderlicht in het echt te aanschouwen. Een van de vele dromen die uit elkaar zijn gespat voordat we ze konden verwezenlijken. ‘*Tripping*,’ antwoord ik terwijl mijn stem een octaaf daalt van de gemiste kansen. ‘Je weet wel, dat mooie blad met reisverhalen en prachtige foto’s. Ik verzorg voor het januari-nummer zowel de foto’s als de teksten van de reportage over het gebied rond de Noordkaap.’

‘De teksten?’

‘Ja, goed hè? Ze waren bij *Tripping* nogal onder de indruk van de tekstjes die ik voor mijn eigen website heb geschreven,’ zeg ik zo enthousiast mogelijk. Deze weergave van zaken klinkt een stuk beter dan het eerlijke verhaal dat ze gewoon een bezuinigingsslag hebben gemaakt op het inhuren van freelancetekstschrijvers.

3

Ik zet mijn bakfiets met dubbele sloten vast aan het volle fietsenrek voor de Bever Outdoor & Travelwinkel op de Amsterdamse Stadhouderskade. Volgens hun website hebben ze een ruim assortiment aan kleding, schoenen en uitrusting die ik nodig heb voor mijn trip naar de Noordkaap. Zodra ik de winkel binnenloop schiet ik iemand van het personeel aan. ‘Hi Rodney,’ zeg ik terwijl ik vlug op het naamkaartje op zijn gespierde borst spiek. Ik schaar Rodney in de categorie sportieve mannen die zich elk weekend uitleven in de sport-school en daarna nog even een paar uurtjes losgaan in een klimhal ter voorbereiding op hun jaarlijkse bergbeklimming.

‘Hi,’ zegt hij terug. ‘Wat kan ik voor je doen?’ Hij lacht een rij rechte en stralend witte tanden bloot en haalt een hand door zijn donkere haar dat met gel uit zijn gezicht wordt gehouden.

‘Ik ga een trip naar de Noordkaap maken!’ zeg ik enthousiast, ‘en ik heb wat spulletjes nodig.’

‘Spulletjes als in...?’

‘Warme kleren, een tentje en uitrusting om wild te kamperen. Dat mag daar nog namelijk.’

‘Klopt. Vorig jaar nog gedaan dus ik kan je er alles over vertellen en weet precies wat je nodig hebt. Zullen we met de kleding beginnen?’

‘Goed plan.’

Hij neemt me mee naar een gedeelte in de winkel dat hij

lachend typeert als 'de koude hoek'. Vervolgens steekt hij enthousiast van wal. 'Als je gaat verblijven in extreem koude gebieden, en geloof me, de Noordkaap is zo'n gebied, dan is het belangrijk dat je je houdt aan het drielagensysteem dat bestaat uit een basislaag, een middenlaag en een buitenste laag. Ooit van gehoord?'

'Vaag.'

'Oké, dan beginnen we met de basislaag, die bestaat uit thermisch ondergoed. De belangrijkste eigenschap van dat spul is dat het vocht opneemt en snel opdroogt waardoor je voorkomt dat je te veel afkoelt. Te veel afkoelen bij extreem lage temperaturen kan namelijk levensgevaarlijk zijn. Knoop goed in je oren dat katoen een echte no-go is. Het is lekker spul om te dragen maar een ramp om te drogen waardoor je...'

'Te veel afkoelt,' vul ik aan, als het braafste meisje van de klas.

Hij knikt opgetogen. 'Daarom adviseer ik je om iets te kiezen van polyester maar beter nog van merinowol, omdat dat meteen ook antibacterieel is en niet zo snel gaat stinken als je de hele dag hebt gezweet. Als je het 's avonds uithangt kun je het zonder problemen de dag erna weer aan. Polyester moet je echt wel elke dag even wassen.'

'Merinowol wordt het dus.'

'Goede keuze. Wat is je confectiemaat?'

'Veertig.'

'Dan adviseer ik je om voor maat 38 te kiezen, zodat het ondergoed goed aansluit op je lichaam en geen extra kou op je huid laat komen.' Rodney rommelt wat in de rekken en overhandigt me een zwart shirt met lange mouwen en een zwarte legging. Ik wil al naar het kleedhokje lopen, maar hij houdt me tegen. 'Laten we het even afmaken, dan kun je zo alles in één keer passen.'

‘Oké.’ Ik leg mijn potentiële aankopen op de eerste de beste tafel met keurig gevouwen stapeltjes kleding zodat ik mijn handen vrij heb.

‘Dan gaan we nu verder met de middenlaag, die dient ter isolatie. Daarvoor zou ik je fleece adviseren en dan wel die van Polartec Power Stretch Pro. Lekker licht, ruim voldoende stretch en slijtvast.’ Hij rommelt weer wat in een rek en overhandigt zijn eerste keuze.

Ik gooi hem erbij op de tafel. ‘De buitenlaag,’ spoor ik hem aan om een beetje vaart te maken.

‘Je hebt de keuze tussen hard- en softshell. Hardshell is wind- en waterdicht. Softshell is winddicht en waterafstotend en veel minder zweterig dan de “harde” variant. Het draagt daardoor een stuk prettiger, maar een fikse regenbui kan die stof niet aan en dat redt een hardshell dan weer wel. Gelukkig voor jou heeft Polartec een mooie tussenvariant ontwikkeld met een NeoShell-membraan dat grotere hoeveelheden regen aankan maar ook voldoende ademt om zweet naar buiten te werken. En,’ hij steekt zijn vinger op, ‘het is lekker stretchy.’

‘Kom maar door, Rodney,’ zeg ik verveeld terwijl ik niet eens de moeite doe om een opkomende geeuw te onderdrukken. Hij begrijpt de hint en smeert me in razend tempo (het kan wel!) een paar schoenen, wat sokken, twee paar handschoenen, een muts, een zonnebril met polariserende glazen, een tentje, een gasbrander, een rugzak en een kooktoestelletje aan. Met een schuin oog kijk ik naar de prijskaartjes en ik doe een snelle rekensom. Die hele uitrusting kost me bijna meer dan het honorarium dat ik voor de opdracht krijg. Marloes kennende zit het er niet in dat ik dit geheel of zelfs maar gedeeltelijk kan declareren onder de noemer onkosten.

‘Kan ik verder nog iets voor je doen?’ vraagt Rodney,

waarna hij zijn stralende verkoperslachje weer op zijn gezicht tovert.

‘Ja, dat denk ik wel.’

Zijn gezicht klaart nog verder op, maar dat is van korte duur.

‘Het moet de helft goedkoper, dat kun je voor me doen.’

Na een flinke onderhandeling en het omwisselen van de duurste dingen voor wat goedkopere alternatieven, is het bedrag iets acceptabeler geworden en strompel ik bepakt en bezakt de winkel uit. Ik gooi de spullen in mijn bakfiets en ben ontzettend blij dat ik niet voor het openbaar vervoer heb gekozen voor deze missie. Scheelt me een hoop gezeul. Extra batterijen voor mijn fotocamera koop ik morgen wel. Eerst dit allemaal maar eens naar huis brengen.